

uyaniş

Kimsesizliđin verdiği acı sarmalında
Dönen noktalardık hepimiz.
Ne zamanki kalktık olduđumuz yerden
Bulduklarımızın farkına varıp
Geçmiştekileri silip attık
İşte o zaman tam anlamıyla uyandık
Kalbimizde sevgi kırıntılarını toplamak için.

Çok geçti belki ama
Ruhumuzdaki sonsuz uyanış ilgiye muhtaçtır
Hayatın bizi canlı canlı gömdüğü
Mezarlarımızdan birer birer kalktık
İşte o zaman tam anlamıyla uyandık

yağmur demir

kel'liđinizi fark edin

vaiz sokak no:70

Ben sana kürk alamam doğrusu
Güzel bileklerine bilezik alamam
Bir kap yemek, bir elbise.
Öyle bir tad var ki fakirliğimizde
Başka hiçbir şeyde bulamam.

Sokağımız arnavut kaldırımı,
Evimiz ahşap iki oda.
Daha iyisi de olabilirdi ya,
Şükür buna da.

turgüt uyar

kelAYNAK şubat'2020 II.nesil sayı:6 kabataş erkek lisesi hazırlık edebiyat fanzini

Arada bir çıkar. Gönderilen yazıların icabına bakılır.

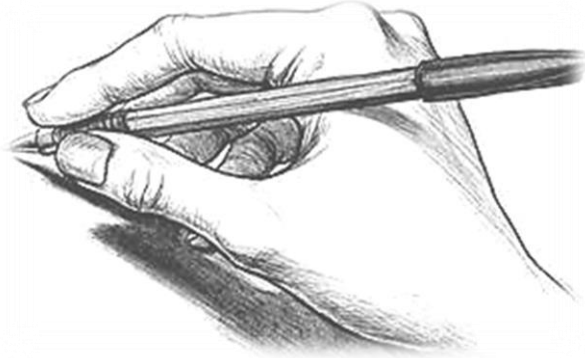
Sebeb-i telifi insanın kendi ahvaline ve hayata dair hakikatleri idrak etmesine vesile olmaktadır.

tasarım: necati siyahhan logo tasarımı: muharrem gülgönül danışman: emrah ayhan

kalem

Kalem hacetti
Ana'nın koynunda yatan
Bebeğe
Ve
Dağlarda
Ovalardan yankılanan
Senin, benim
Destanımız
Hacetti, kalem
Oysa
Çalan türkü
Değildi.
Bizim, ağlayan çalgı
Dinliyorum
Kentin
Bunaltısını, ağlayan çalgıdan
Yazamıyorum zira
Kalemim
O yok.

kamel

*Kadınlar,
insanların gerçek koruyucularıdır.*

jack london

gerçekler yağan kar altında kaldı

Sarıkamış harekâtının yıl dönümünün yaşandığı şu günlerde hepsi bu vatanın birer parlayan yıldızı olan şehitlerimizi rahmetle anarak ve atalarımızın bizlere emaneti olan bu vatanın ebediyetini dileyerek başlamak istiyorum.

Sarıkamış'la ilgili birçok yazı, araştırma vardır. Bu yazıların ne kadarı doğru ne kadarı yanlış tartışılır. Yapılan en büyük yanlış, Sarıkamış 'ta doksan bin şehit verildiği palavrasıdır. Sarıkamış Harekâtı'na yetmiş altı bin asker katıldığı halde doksan bin şehit verilmesi nasıl mümkün olabilir? Bulabileceğimiz ilk kaynak olan, Rus kaynaklarına göre şehit on sekiz bin, esir altı bin olmak üzere toplam yirmi dört bin kaybımız vardır.

Sarıkamış Harekâtı'nın bir zafer olduğunu iddia ettiğimiz yoktur. Bu harekât gerçekten bir hezimetdir. Fakat orduyu Allahuekber Dağları'na sürüp kahramanlık yapmak isteyen, harekâtın bozguna uğramasına neden olan Hafız Hakkı Paşa ve doksan bin şehit yalanını uyduran, 9. Kolordu Kurmay Başkanı Köprülü Şerif'in, o zamanın Harbiye Nazırı ve Sarıkamış Harekâtı'nın komutanı olan Enver Paşa'ya karşı böyle bir karalama çalışması içinde olmasının nedeni bu basiretsizliklerini örtme çabalarıdır.

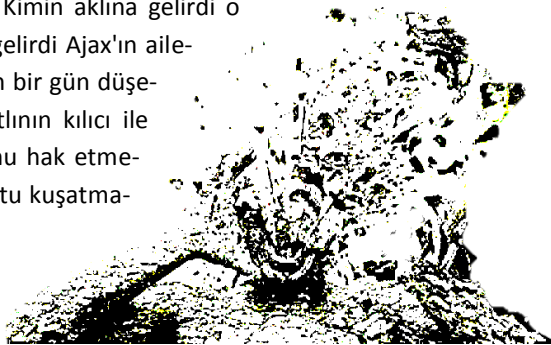
Çegan Tepesi'nde Şehit olan İsmail Enver Paşa'ya ve tekrardan aziz şehitlerimize rahmetle...

muhammed naci başaran

kuşatma

Ajax'ın aklından ona küçükken anlatılan hikayeler geçti. Babası ona heyecan içinde anlattırdı o destanları, o askeri hikayeleri... Ajax'da heyecan içinde dinlerdi, haliyle. Kendi milletinin askeri başarıları kahramanlık gibi gelirdi ona, şimdi hiç öyle gelmiyordu. Bir sonbahar günü yine babası ona bir askeri destan anlatıyordu. Ajax büyülenmişti neden bilinmez askeri destanlar insanları heyecanlandırıyordu, belki de öyle olması gerektiğine inandıkları için. Ajax babasını heyecan içinde dinlerken devasa bir gürültü kopmuştu. Ajax korkuyla babasının yanına sığınmıştı, babası endişeli bir yüz ifadesiyle neler olduğunu anlamaya çalışmıştı. Ajax o anları an be an hatırlıyordu. Devasa bir gürültü, ardından devasa bir karmaşa. Bu bir kuşatmaydı. Bu Ajax'ın hayatı boyunca şahit olduğu ilk savaştı, küçük bir çocuktu sonuçta. Bırak bir orduyu, surların dışından pek bir şey görmezdi bile, hiç surların dışına çıkmamıştı. Babası ona korkmasına gerek olmadığını, daha önce böyle kuşatmaların yaşandığını ama kimsenin bu surları aşamayacağını söylemişti, kim bilir belki inanmadan. Güvende olduklarını düşündüğü için kendini rahatlatıyordu ama ailesi her geçen gün fakirleşiyordu. Dışarıdan mal gelmiyordu artık. Yemekler azaldıkça azaldı, insanlar fakirleştiççe fakirleşti, patlama gürültüleri arttıkça arttı. İnsanlar açlıkla savaşmaya çalışıyorlardı, her gün bir komşuları hastalanıyor, birileri ölüyordu. Bir gün Ajax'ın iki yaşındaki kardeşinin bu şartlarla savaşamaması ve ölmesi sonucu destanlara bakış açısı değişmişti, artık savaşa kesinlikle karşıydı. Herkese duyurmalıydı savaşların çok acı olduğunu, belki düşman anları ve onlara merhamet ederdi, sonuçta en merhametli kişi her acıyı bilendir, dedesi hep böyle derdi Ajax'ın. Tek gereken kuşatmanın sona ermesiydi sonra her şey daha güzel olacaktı. Aradan çok uzun bir süre geçmedi. Şimdi babası da savaşa gitmiş, annesi hastalanmıştı. Ajax annesini de babasını da kaybetmekten korkuyordu. Önce babasının ölüm haberi, sonra annesinin bir sabah yatağında ölü bir şekilde yatıyor olması... Artık bu kuşatma bitmeliydi, artık bu acılar tükenmeliydi. Çok geçmeden ortada bir kuşatma kalmadı şimdi bu acımasız olayın adı işgaldi. Askerlerin koşarak içeri girişi, etraftan çığlıkların yükselişi... İşte Ajax'ın böyle bir anda aklına eski hikayeler gelmişti. Herkes koşarak uzaklaşmaya çalışıyordu ama Ajax hareket etmiyordu. İçinden kaçmak gelmiyordu. Onca acıdan sonra içinden gelen tek şey ölmektir. Kimin aklına gelirdi o destanların ardındaki bu acılar, kimin aklına gelirdi Ajax'ın ailesinin bir bir öleceği, kimin aklına gelirdi şehrin bir gün düşeceği. Ajax'ın bedeni yanından hızla geçen atlının kılıcı ile ikiye bölünürken aklından son geçen şey bunu hak etmediğiydi. Kim bilir daha ne cevherler yok olmuştu kuşatmalarda Ajax gibi.

yavuz çağın

ayna :bölüm 1

Saatlerin ehl-i keyf akrebi, en son "dört" rakamının üzerinde duraklar bir vaziyette bekliyordu. Lakin bu eylem, bu andan itibaren tam üç yıldır devam ediyor. Yani saatin durmasının üçüncü yıl dönümü olduğu bu özel anda Namık, elindeki Küba purosunu tüttüre tüttüre o eski ve nezih sokaklarda geziniyordu. Ne bir hasımını ne de bir refikisi vardı; Ankara'nın ortasında, Anadolu'nun yavrusunda. Demek ki ne kimse ona selam verecek ne de o selam verecek, yani zaman kaybetmeden vazifesini tamamlayabilirdi.

Purosunu bitmesine dört nefes kala; hedefi olan evin önüne geldi ve puroyu söndürüp cebine attı, dört nefes kala. Aslında bu sokağın ortasında bulunan, bir harabe olduğu yadırganmazdı. Lakin en talihli ev olduğu da bir esastır zira penceresinden güzel evler görünüyordu, diğerlerinkisi gibi kirli bir ev manzarası olmayan tek evdi. Kapağı vardığında, yerde bir kâğıt parçası olduğunu fark etti. Eğilip yerden almak isterken madeni paranın varlığını da fark etti. Lakin bu madeni para o yeknesak paralara benzemiyordu zira o öte bir paraydı. Onun üzerinden daha önce görmediği yahut bilemediği imgeler vardı. Ve Arapça bir yazı... Cebine koyup kâğıt parçasına tekrardan odaklanıyor. Kâğıt parçasının üzerinde bir yazı beklerken salt bir resim çıkıyor. Hiçliğin resmi yani "siyah bir manzara fotoğrafı".

Namık Orfoz, bundan bir çıkarımdan bulanamasa da cebinin hala dolmadığının farkına varıp, kâğıdı cebine koyuyor, evin kapısı dört defa tıklıyor; evde birini bulma ümidi ile. Oysa kapıyı açan yahut seslenen biri dahi çıkmayınca Namık, kapıyı kırmaya karar veriyor ve kırıyor da. Salt kapısı olan evin, bu günden itibaren artık bir kapısı dahi olamayacak. Namık usul adımlar ile eve girince sağ tarafında, yerde bulunan bir tabloyu görüyor. Tabloda bir kız çocuğu, bir bomba, bir patlama ve bolca hüznü olduğunu fark etmesi çok vaktini almıyor. Neresi olduğunu tahmin etmesi de... Sevdiklerinin hepsinin bir bulut olması ve kendisinin de yakında bulut olacağını bilmesi herhalde güzel bir Rönesans tablosu ortaya çıkarmayacaktı. O tabloyu unutsa daha iyi olurdu zira daha birçok ayrıntı, gözüne intikal ediyordu. Sözelimi yırtık hayvan postu ile kırık bir sebil, tahta bir sebil... Tahta sebilin altında akan bir suyun olması ve hayvan postunun ise yırtılan parçasının olmaması daha ilginç kılıyordu, bu hadiseyi. Namık daha da ilerleyişinde ise yarım kalan bir yemek ile çatalsız, bıçaksız ve tabaksız bir masayı görüyor. Salt bir yemek ortada ve tüm masa yağ içinde. Bardak dahi yok iken ayran bulunmaktaydı. Camının içinde tüm beyazlığı ile görünüyordu. Bembeyaz bir manzara. Namık, usulden parmağını bandırıyor ve tadını ağzında yuvarlıyor. Koyun eti, dana eti yahut bir kurbanın etini çiğnediğini bilmesine rağmen devam ediyor.

Oturma odası olarak kabullendiği bir odaya giriyor lakin oturacak bir yer bulamıyor zira koltuksuz bir odaydı, burası. Binaenaleyh duvarlarda ise ince hatlar ile çizilen resimler ile tam ortada büyük bir masa bulunmaktaydı. Yerde yuvarlanan bez bebeği eline alıyor ve arkasındaki notu okuyor: "**Ich habe das, du hat nicht das.**". Bir çocuk el yazısı gibi yazılan, hatalarla dolu, felsefenin mizahı misali. Namık oyuncağı aldığı gibi, kan kırmızısı halının üzerine bırakıyor ve yürümeye devam ediyor. Masanın üzerinde ise bir defter ve içinde ise: "**Ich bin nicht das, Ich bin nicht stark Ic...**". Ve yırtılan sayfalar, unutulmuş anılar...

Arkadaki bir odaya girdiğinde ise, diğer odaların aksine, düzenli bir oda görüyor. Duvarda **İsmet İnönü**'nün bir fotoğrafı ile **Mustafa Kemal**'in bir silüeti vardı. Odada **siyah kapaklı kitaplar** ile **kırmızı torbalar** bulunmaktaydı. Bazı kitapları açtığında ise **Lev**'in, **Fyodor**'un, **Aleksey**'in, **Victor**'un ve nice yazara ait kitaplar görüyor. Aldığı gibi geri bırakıyor ve masanın ucunda sarkan yazıyı okuyor: "Sevilmek için sevmem, nefret edilmek için de salt olman hacet." İmtihandan kalan bir zat-ı ali misali. Odadan çıktı ve yeni bir odaya daha yöneldi. Yönelmiş... Yönelmiş... Lakin yeni bir oda daha yoktu zira o son oda idi, bu eski evde. Merdiven arasa da bulamadı. Oysa var olmayanların bulunmasının imkânsız olduğunu bilmesi hacet iken o aradı. Yoktu. Hiç bilgi toplanmadı denilemez lakin toplayacağı kadar toplandı da denilemez, Ankara'nın bir tepesinden. Kapıdan çıkmaya yöneldi lakin ev onu o kadar çabuk bırakmayacak gibiydi zira aniden kırılan tahta zemin bir bodruma açıldı. Namık kırmızı gömleğini düzeltti ve kepini tekrar taktı. Birkaç fotoğraf bulabildi, bu sefer. Boy boy sarı saçlı çocukların fotoğraflarını bulabildi, bu sefer. Toplam altı çocuk vardı ve ikisinin gözlükleri vardı. Ve yanlarında salt bir baba bulunmaktaydı. İlginç olan taraf ise altı çocuğun üçüncüsü kırmızı bir kalem ile yuvarlak içine alındığı gördü. Elinde arabası olan çocuk, bu. Yahut kalemi yahut herhangi bir oyuncağı olan bir çocuk...Hayır, bir çocuğun elinde salt bir oyuncak olur.

Namık, orada bulunan sandıkları kurcalarken içinden Osmanlıca: "Elveda" yazan bir not buluyor ve altındaki biray kırmaya çalışıyor. Tevrat'ın küçük bir versiyonu vardı, içinde. Vazifesinin tamamladığı çıkarımında bulunuyor ve tırmandığı gibi evden ayrılıyor. Evet, vazifesi tamamdı. Asıl onu nerede aramasının hacet olduğunu öğrenebildi. Yahut öğrendiğini zannediyor.

nazim fayaz

anne

Yatağında yarı uzanık pozisyonda bir yandan kahveni yudumlarken bir yandan rüzgarda sallanan badem ağacı dallarını cama vurarak çıkardığı sesi dinliyordum. Asıl yapmaya çalıştığım şey dün başladığım felsefe konulu kitabı okumaktı ama dalların tıkırtısı zihnimi meşgul ediyordu. Bir anda kitabı elimden bırakıp cama yaklaştım. Boğazın üstünü yine sis kaplamıştı. İçimden bir gün bu sisli kenti bırakıp memlekete dönmek ve yaşları iyice ilerlemiş olan anne babama yardım etmek geliyor ama nafiye. Hem sadece ben miyim gideceğim deyip gidemeyen? Biliyordum, kentin içindeki çoğu insan bunu istiyordu ama kim bunu yapabilecek kadar cesurdu? Bu konuyu bir kenara bırakıp her zamanki "şeyleri" yapmaya devam etmeliydim. Sonuçta böyle bir kentte hayatta kalmak için her zaman gözünü açık tutman gerek. Düşünmeye, hayal kurmaya zamanın yok. Tam da bu sebeptendir ki bu kentte sanatçıların işi bir hayli zor. İlham denilen melek siz düşüncelere dalmaya çalışırken gelip omuzunuza dokunup yardım eli uzatmaz çünkü düşünce alemine tam olarak giremeyeceğinizi bilir. Neyse yine daldığımı fark edip ayıldım. Camdan gözükken kentin üstü hala sisliydi. Bir anda sisle inatlaşmak istedim. Birinin ona dersini vermesi gerekiyordu. Hakkı var mıydı bunca cananın içini karartmaya? Kapiya doğru atılıp bir hamlede açtım. İçeri rüzgârın sürüklediği yağmur damlaları girdi. Yüzüm yıkandı diyebileceğim kadar ıslandı. Bu arada tek hissettiğim şey rüzgârın beni bir anne şefkatiyle yüzümü okşamasıydı. Anne şefkati demişken ne de güzel elleri vardı annemin. Güzel dediysem bakımlı, sıkı, parfüm kokan, ojeli değil yıllarının emeğinin izlerini taşıyan; kırışık, bazen tarhana, bazen toprak kokan ama hep şefkatli elleri.

Bir anda hava sarhoşu olduğumu fark ettim. Ağzım kulaklarımda bir şekilde titriyordum. Tam o sırada bir şimşek sesi duydum. Fırtına tam anlamıyla başlamıştı. Yüzüm birden düştü. Çocukluğumdan gelen bir korkum vardı: şimşek. Bu kahrolası şey neden hep en sevdiğim şeyin, yağmurun, ardından gelmek zorundadır ki? Sevdiğimiz şeylerin tadına doyamadan neden hep eğlencemizi böler? Hemen kapiyu kapatıp kilitledim ve odama koşar adım ilerledim. Sıcacık yorganımın içine girip oracıkta uyudum.

sıdar baran öncel

ne fark eder

Bir gün, sen kolumda değilsen
Yansın ormanlar batsın dünya ne fark eder
Sabah uyandığında sen benim değilsen
Güneş sönsün, gece çöksün ne fark eder

Kahvaltıda yoksan bir gündüz
Kahve kurusun, aç kalayım ne fark eder
Tabağın yoksa eksik sofraya
O sofrada yesem ne yemesem ne, ne fark eder

Senin tının yoksa bir sahnede
İzlesem, dinlesem boş ne fark eder
Senin kokun yoksa bir fincan kahvede
Kahve içsem, zehir içsem ne fark eder

Sen değilsen yoldaşım, yol arkadaşım
Yollar bitsin, bitmesin ne fark eder
Ben ki göğsümü seninle sarmışım
Şal giysem ne giymesem ne, ne fark eder

Yolcusu sen olmayan hangar
Yolcu alsa ne almasa ne, ne fark eder
Senden haber getirmeyen rüzgar
Esse ne esmese ne, ne fark eder

Sensiz gönlüm derbeder
Bunu okusa, okumasa ne fark eder
Bakışlarında yapıyor darbeler
Asker olsa ne olmasa ne, ne fark eder

fatih canpolat

ithaf

Özlüyorum nameleri
Bir gül soldu anlat madem
Ay dan düşen taneleri
bende buldu cümle alem

Gelen deşti hep yarayı
Sevgi bize çare miydi
Seven açtı hep arayı
Benim derdim benle miydi

Giydiğimiz yeşil kaban
Seda bize haram mıydı
Gençliğimiz oldu viran
Erdem demek kelimem miydi

Kefen senden bir armağan
Ak dediğin kara çıktı
Bak halime darmadağan
Yüzüm kara çıkar mıydı

erdem talha çağıl

bulantı

Bulantı,
Tek hissedilen
Ya da
Hissettiğim duygu.
Mutluluk mu,
Deryada yüzen?
Hayır, bir tekne
Bulantı

Kusmak istiyorum
Dünyama ve mutluluğa
Ayrılmak istiyorum
Refahtan ve
Tabiattan
Kaçmak istiyorum
Çağdan ve bizden
Kaçacağım ve bırakacağım
Hüznüm ki
O gün geçecek ve o an
Türküler susacak
Melodiler yıkılacak.
Bulantım geçecek.

mustafa rüzgar ay

geri geri yürümek

Geri geri yürüyenler bilmez,
Onlar sevinmez sabah kalkınca,
Üzülmez güneş batınca.

O,
Koşamaz hızlı,
Geçemez kimseyi.
Zaten geçebilse de
Geçmez.
Yürüyen geri geri
Hissetmez,
Kavramaz,
İstemez,
An'ı.
O bitirmiştir hayatını.
Yaşamıştır çoktan,
Tüm yaşayacağını.
O İstemez,
O Kavramaz,
O Hissetmez.
Yürüyen geri geri,
Yürür bildiği yolu geri.
Okur okuduğunu,
Sever sevdiğini,
Yaşar yaşadığını,
Tekrar tekrar.
Kimse diyemez kötüdür
Yürümek geri geri
Çünkü
Yürüyen geri geri
Düşünür okuduğunu,
Görür görmediğini,
Yaşar sevdiğiyle
Bin ömür boyu.

malum karamahlukat

yabancı

O kapıdan kimler geçmemişti ki? Zengin hanımefendiler, beyefendiler, şairler, yöneticiler, sanatçılar... Ama bugünkü çok farklıydı. Bunlardan hiçbirine tam olarak benzemiyordu. Onu bir yerlerden anımsıyordu fakat bir türlü nereden tanıdığını çıkartamıyordu.

Normal şartlarda çevresindeki insanlarla ilgilenmeyen, onlarla gerekmedikçe iletişim kurmayan biriydi. Ama bu kez durum farklıydı. İçinde çok büyük bir merak oluşmuştu bu yabancıya karşı. Kendisi de bu haline bir anlam veremiyordu. Merakına yenik düştü ve kendisinden hiç beklenmeyen bir davranışta bulundu. Tepsiyi aldı ve misafirinin odasına doğru yavaş yavaş yürümeye başladı. Daha önce hiç başka birine hizmette bulunmamıştı. Nasıl olsa bir sürü çalışanı vardı. Zaten bu malikâne de babasından miras kalmıştı. Durumları çok iyiydi. El bebek gül bebek yaşamıştı. Birden malikâneyi otele çevirmeye karar verdiği günü anımsadı. Babası öldükten sonra durumları kötüye gittiği için bu kararı almıştı ve bu yüzden annesiyle şiddetli bir şekilde tartışmıştı. Annesinin fazla duygusal olduğunu ve paranın anılardan daha önemli olduğunu düşünüyordu. Sonuçta anılar ne karın doyuruyordu ne de statü kazandırıyor.

Kapının önüne vardığında bu düşüncelerden nihayet sıyrılmıştı. Bir an "Ben ne yapıyorum?" diye düşündü. Geri dönmek istedi fakat vücuduna söz geçiremedi. Eli yavaş yavaş kalktı ve kapıya üç kez vurdu.

Misafir kulak kabarttı sese. Ona göre kapıya vuruş şekilleri her şeyi açıkça ifade edebiliyordu. Tabii ki de anlayana ve dikkat edene. Bu şekilde düşüncelere daldı. "Kapılar ne değişik varlıklar." dedi kendi kendine. Bazen iyiliğe açılır, bazen kötülüğe, geri dönüşü olmayacak bir hataya veyahut yeni başlangıçlara. Kulak kabartanlar için kapıların söyleyeceği çok şey var. Hatta söylemeyeceği şeyler de var, söylenmeyenlerden anlam çıkartabiliyorsan. Fakat bu kez kapının söylediklerini duyamıyordu, hissedemiyordu. "Bu işte bir tuhafılık var." diye düşündü. Eli yavaş yavaş kapının koluna doğru gitti.

Çok uzun süre beklemişti kapının önünde. Tam geri dönecekken kapı kolunun hareket ettiğini gördü. Heyecanlandı. Kapı yavaş yavaş açılıyordu heyecanına inat. Ve karşı karşıya geldi. Tek kelime edemedi, olduğu yerde kalakaldı. Kim olduğunu hatırlamıştı. Çok uzun zaman sonra onunla karşılaşmıştı. Bu, onun paranın kölesi olmayan, dürüst, samimi ve özgür olan yarısıydı. Onu çok uzun zaman önce kaybetmişti. Ve şu anda karşısındaydı. Çok şey değişecekti bundan sonra.

betül doğan